

אותה החרב הלווחת היא חרב אדמונית, שבחותוב (ישעה לד) חרב לה' מלאה דם. החרב זאת שתוליה בפה החרבוק, הם שמתה הפקים לכמה צורות. הוא נשים, הוא גברים, אצדים ורים, נפרדות הצורות האחרות לכמה דרגות. מחדצד של עז תחמים הם יוצאים, שמתה הידים ביחסו בקשר. אלו הקודושים נשאים תמיד מטל השמיים. השם של אליהם מתחנן בכם. נעל הה אמר משמי הארץ (ומקו) בארכעה האגדים של העולם נעשו לעמודי הפסא. כלם מריגליות ואיברים ועומדים, לא נפרדים לעולם מתוך השם הנה, הם הקשרים של יעקב שבחר לחלקון ונתקשרים בשם הנה, כלם יצאו (בעבר).

יעקב, כשהיא ליכת לדרכו, הקיפו אותו לארכעה אגדים. לאربعה הנקיות של העולם שמרו אותו. בשעה קלה התרגש מהעז [מחקרים] שלמעלה לשמר את העז שלמטה, ואנו ויאמר יעקב באשר ראם מנה אלהים זה. אז ויקרא שם המקום שהוא מחנים.

אמר רבי יהודה, בא ראה את שלמותו של יעקב שלא רצה ליכת אלא ברשותו של בן. ואם תאמר, בפעם אחרת לא? אלא משום שיעקב פחד לא? יעצוב אותו, וישתלמו שנים שלא יעצוב אותו. ועל עשר השבטים בארץ אחרת. וכן בן, כיון שראה שהגיעה השעה של בנימין, ברה, כמו שנאמר ויברחה הוא וכל אשר לו. כיון שגולד בנימין, נקשרה השכינה עם כל השבטים, ויעקב היה יודע הבית עשם. ויעקב היה יכלת עד

ברום הכמה, שבאשר ישתלמו שניים עשר השבטים, שהשכינה מתקשרות עםם ורחף פמות,

מתגניתין, תוקפי דהוּרָמְגַי, זקייפין מלעילא, ושנגן דהרבעא דמלחתא ממגנא על כל (ס"א בפה) חילין ומשירין.

ההוא הרבעא מלחתא, היא הרבעא סומקא. דכתיב, (ישעה לד) חרב ליי מלאה דם. ההוא הרבעא דמליא בית הפוֹא, אינון דהמפהֵי לכמה גוונין. הוא נשין, הוא גיבורין, בסטרין סגיאין, מתרפישין גוונין אחריין לכמה דראין.

מסטריא דאיילנא דחיי, נפקי אינון. דמתיחדי ביהוֹדָא בקשׂוֹרָא. קדישין אלון, אשטאָבוֹן פְּדִיר מיטל השמיים, שמייה דאלקים, אתקין בה. (ס"א ועל דא אמר משני הארץ ואתפקיד) באربع סטרין דעלמא, אתקעבידו סמכיין דברסִיאָא. כלחוֹ מרגליתין, שייפין וסמכין, לא מתרפישין לעלמא. מגו דא שמא, אינון קשורין דיעקב, דבריר לחולקיה. ומתקשרו בשמא דא, כלחוֹ נפקו (בעבר).

יעקב בד נפק למיזל לארכיה, לאربع סטרין אקייפו ליה, לאربع זורין דעלמא נטרו ליה, בשעתא קלה אתרגייש מאילנא (ס"א מאתר) לעילא, למיטר איילנא דלתתא, נידין (בראשית לו) ויאמר יעקב באשר ראם מנה אליהם זה. קדין (בראשית לו) ויקרא שם המקום שהוא מחנים.

אמר רבי יהודה, פא חי, שלמותה דיעקב, שלא בעא למיזל אלא בראשותיה דלבן, ואי מימה, זמאנא אחרא אפאי לא. אלא בגין הדחיל יעקב שלא ישובק ליה, וישתלימיו תריסר שבטים בארץ אחרא. ועל דא כינוי דחמא דמיטה שעטה דבנימן, ברה. כמה דעת אמר, (בראשית לא) ויברחה הוא וכל אשר לו. דכיוון דאתיליד בונימן, אתקשר שכינתא בבלחוֹ שבטין, ונintel ביתה ברה. ויעקב היה ידע ברוחא דהכמתא, דבר ישתלימיו תריסר שבטין, דשכינתא תתקשר ברה, ורחף פמות, וайיה נטלא ביתא.

ותא חי, וכי אוילפֿנא, עלמא מתאה, אתקחי ליה ליעקב, ברום הכמה, שבאשר ישתלמו שניים עשר השבטים, והיא נוטלת את הבית.

בא ראה, בך למדנו, העולם המתחזון ראוי לו ליעקבomo שראיוי למשה, אלא שלא יכלת עד